

↳ *Szigeti Andor*

Ima

ki voltál ki vagy erős hatalmas isten
kit kértél ellenem fogni fegyvert
kit etettél iszappal

mért nem látod a krisztusi sziklát
felettem mért nem mondsz beszédet a népnek
honnan az erő

tiéd a föld erős hatalmas isten
látod az apályt
tedd a dolgod

körbeutazni a várost

kezelné a nyitott pozíciókhoz fűződő kockázatokat
amelyek közül a legnagyobb tőkeáttételű kitétségek
a végső árfolyamzuhanáskor sem zárulnak majd le
nyilvántartásukat az örök elszámolóház végzi

körbeutazni a várost egy téli hajnalon sosem látott
öregasszonyok tekintetében ismerve fel az egymásra
torlódott történelmi traumák lenyomatait
olajos padlójú buszokon rázkódva remélve

védni a jelentésnélkülivé foszlott igazságok meggyalázott
emlékét foghíjtelkek parkolóöreinek rozsdás lakókocsiit
a tűzfalak közé zárt szabadságot a meg nem váltott
szenvadás keresztjeinek magukra maradt cipelőit

↳ *Babiczky Tibor*

A Pásztor

Lefordul székéről a nap, s fekete zsákba behúzzák.
A kutyák széthajszolt, ősi rongyok a réten.
Egy palota romjai közt, a falmélyedésben,
márványszobor fehérlik. Kissé távolabb, a kőpadlót
szétfeszítve, torz testű fa nőtt ki. Lombja lángvörös.

Három görög anzix

Fél szemére megvakult az ég.
Napok óta nem látszik a hold.
Estére élénk szelet jósoltak.
Végül nem mozdult semmi sem.

*

Az éjszaka egyetlen hasábként zuhant
a partra és a vízre. Sűrű közegeiben
lassú árnyalakok imbolyogtak.
Hangjuk, mint a megsebzett állatoké.

*

Felriadok nyári hajnalon.
Őrli az időt egy nagy malom.
„Álmodtál?” „Sötét volt. Nem tudom.”
„Ébren vagy?” „Valahol féluton.”

▷ *Farkas Arnold Levente*

ősz ének

értem és érted
az idők táncát rejtéd
szíved rózsaszín

ráncaiba szent
a tavasz és szent a nyár
szent az ősz is de

legszentebb a tél
annak aki családost
tűzhelyt nem remél

névtelen se kék
miért ne lehetne ősz
mellékes halál

a név takarja
el színtelen helyzetét
kék levél lehull

gyermekkoromba
kúszik a tél szent szaga
ez maradt a múlt

ölelés a test
a kenyér hiánya fény
nélkül sötét gyom

orozza mások
életét az ősz halott
tévedés a múlt

árnyék a falon
növények hálája nem
növeszt szárnyakat

ősz énekét
a nincs madár dalolja
el csupasz ágak

között névtelen
ölelés a test bőrtön
őr rosszul vigyáz

szárnyat növeszt így
a dal belőled húzza
belét nyomtalan

eledelnek ott
fonákját se látta száj
szó vetkezik le

meztelen páncél
se óvhat nincs irgalom
az ősz térdel itt

meghalt nagymama
meghalt a gyermekkorom
csönd van éhezem

▷ *Tóth Kinga*

alváskor

1
amikor kifőzték aput arról olvastam
hogy a gyilkos ha benyit pont az én
ágyamra lát rá először a szoba két
oldalánál vannak az ágyak nincs nagy
távolság köztük de a tesómé inkább
az ajtó mögé esik ő a második lesz
a szüleim máshol vannak apa horkol
vagy ő lesz az első vagy én —
egyikünk túléli anyu mindenképp

2
a fogadószoba a helyszín ahol
a leülő kanapék vannak és a tv
kevesen tudják ebből nyílik egy
másik szoba is ahol egy vaddisznó
lóg meg egy szörkulacs papámé pedig
nem olyan szelíden mosolyog a fotókon
nem lőhet — ebbe a szobába nem
mehet be senki a gyilkos sem ide
ment az ablakon ugrott be és
kinyírta a mamám levágta a fejét
apám markolja int ennyi maradt
a mamám nyakán lóg egy kis bőr
kiskorában lenyelt egy babszemét és
úgy lehetett csak kioperálni én már
nem láttam a gyilkost később érkeztem
a többiek is csak kiugrani

boszorkányos álom

osztálykiránduláson
mindenki meg fog
halni a mérgezett
teától ezúttal nem
nem leszek kivétel a
boszorkány mire elmesélte
hogy mérgezett volt
a tea arra már az
egész osztály ivott
az osztályfőnök is
olyan sorrendben fogunk
meghalni ahogy a
mennyiség amit
ittunk csökkenőben

▸ Kollár Árpád

Keresztvíz

Szent Cantianillát az apja fejezte le Aquileában, mert az nem tagadta meg istenét, aki borban és vérben születik újjá, akár szeles napok előtt a hold — saját apja simította le tarkójáról a ruganyos fürtöket, hogy ne siklassák ki az éles szerszámot.

Én a kezdő apa szerepében erre a megszállott lényre bízom a lányom, amikor vizet öntök homlokára, aki magát áldozta, hogy ne áldozzon pogány isteneknek; Cantianillára bízom hét marék húsom, kicsi Villóm, mert könnyű az élet, hajló fűzfavessző.

Így pakolunk a versre fontos dolgokat — nem tart, beszakad, mint a száraz vesszőkosár, ha piacra megyünk érett túróért, kárászárt a halsütőbe, ahol alig van hús a roppanós gerincen, ha megpúpozzuk gyümölcscsel, fűszerrel, homoki borral.

Kántáljuk, mert apánk elfelejtette kitépni nyelvünket — Cantianilla, hibbant Cantianilla, légy jobb a tisztességben öszült római polgár védisteneinél, pusztulj a lányunk helyett, parázsló vicebáb, önmagadba roskadó szalma.

Árpád mondja

Ez itt platán, ledobja kérgét, nézd a friss zöldet a lemez alatt, ez ostorfa, keleti celtis, a galagonya más, az bokros és tüskös az ága, apánk, a második, kivágta otthon, mert a szomszéd csonkolta lombját, az volt az utolsó fa apánk, az első, idejéből, ez is platán, ez meg lucfenyő, csak én hívom vörösnek,

nézd, ahogy a többi lombban fennakad, mint a hínár, megint ostorfa, add a kezed, súrold, rücskös a törzse, hosszában fut a kéregvonal rajta, akár a pacal cellája, a nyugati simább, általuk minden különbség körbeírható, platán, platán, platán és platán, végre egy tölgyfa, levélről talán megismered, ez öreg akác itt, az akácokban,

göcsörtös ága mintha teljesen másik fa lenne, van egy kép rólunk a szürke dobozban, távolról úgy látlak, és mindig meglep, hogy változol te is, hogy felnőttem, van tested, van rezgése minden mozdulatodnak, elvirágozott hárs jön, nehéz felismerni, jegyezd meg inkább, hol van, járd be az udvar négyszögét így fától fáig,

naponta többször, ha hazajössz, majd megnézzük a birset, kihajtott töről, apánk felkötözte, van mégis valami a képidőből, amin olyan vagy, mint én, puha és kócos, járd be az udvar négyszögét így fától fáig, faltól falig, ha engedik, többször, mert jó, hogy van neve a fáknek, és nem kell kérdezni semmit egymástól.

